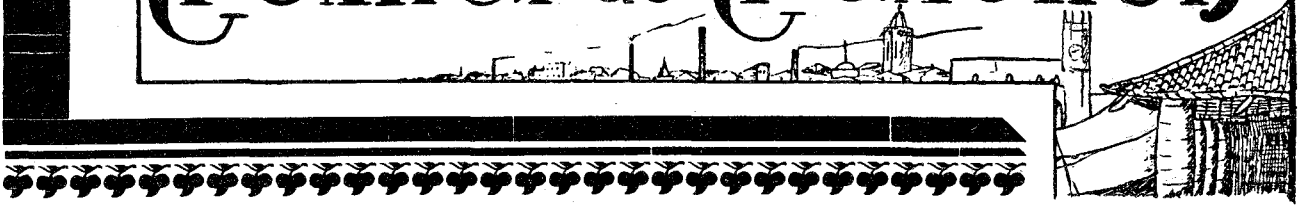

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

El mercats tradicionals

Hi ha algunes ciutats—Granollers entre elles—que per la seva situació geogràfica, comunicacions, etc., en el curs de la seva història, han sabut posar-se davant de les altres, servint-los no solament de guia en totes les qüestions urbanes, sino també proveint-los de totes aquelles coses avui gairebé necessàries que un comerç reduït i migrat no ha pogut, ni podria mai posar al seu abast.

S'han anat així creant arreu de Catalunya, una sèrie de mercats tradicionals que fan — amb diferència de dies—que tots els veïns dels pobles dels encontorns hi concorrin, puguin dir que deixen gaire bé del tot abandonades les seves viles per a passar unes hores, a aquella que els assortieig del necessari i on poden amb millor amplitud trafiquejar amb els seus productes.

Aquestes viles o pobles que no tenen elements propis, acostumen a ésser essencialment agrícoles—les indústries generalment ho són les altres—i naturalment, coneguda com és la vida a pagès, els treballs lluny del poble, la vida de sol a sol al camp, a aquells pobles on acudeixen els seus habitants ho sol ésser en dies de festa o mitja festa amb preferència—diumenges i dijous a la nostra ciutat—perquè són els dies que el treball al camp queda paralitzats quan les proximitats d'altres mercats no ha aconsellat escollir uns altres dies més adients.

Això que era molt natural i que sense protesta es venia sostenint, vingué a desbaratar-se per la Llei del descans Dominical, avenç social indubtable, però en alguns dels seus extrems poc adaptable a una realitat d'anys i anys que responia a una veritable necessitat.

Moltes vegades en què per la crítica d'aquella Llei ens hem queixat de què el legislador no tingué en compte que fent per un igual unes ciutats i altres, en la pràctica havia de xocar amb els costums tradicionals difícils de destruir, ja que tenen més força que un acord, que per molt legal que sigui no és prè per als directament interessats.

Des de que aquella Llei fou promulgada, les infraccions han vingut continuant, sobretot en poblacions de segona categoria, ja que per elles era una qüestió de vida o mort mantenir aquells mercats que amb servei recíproc crearen un dia, de difícil recordança per la seva llunyania, proveïdors i proveïts.

Ha estat inútil que amb la menaça de sancions severes i inspeccions repetides, es pretengués